

Матей ***ШОПКИН***

ПРЕДИЗВЕСТИЕ

Далече от трибуни и паради
аз пиша замечтан и вдъхновен,
И мойте пориви са още млади,
и вярата облъчва моя ден.

И винаги по пътища понесен,
под ясен или мрачен небосклон,
не казвам, че животът е чудесен,
но не надавам погребален стон.

И не приемам тъжните прогнози
за тъжен крах на нашите мечти.
Пред нас блестят безкрайни коловози
и се издигат горди висоти.

Дори когато страда изтерзана,
България не пада в тъмен ров,
а чака да засвети, осияна
от нашата божествена любов.

И трябва злите сили да забравим
и под добра духовна светлина
на бъдните потомци да оставим
заветни и достойни имена!...

МОЯТ ЧЕРЕН ЧОВЕК

Мне день и ночь покоя не
дает мой черний человек.
Ал. С. Пушкин

Той беше сигурен че се затрогнах,
когато ме нарече роден брат
и аз като безумен му помогнах
да влезе в моя обетован свят.

А влезе той с престорена усмивка
и с поглед на античен богослов,
и щедро ме опиваше с напивка
от сладки обяснения в любов.

А по-нататък с тъжна изненада
разбрах, че той бил черният човек.
О, черният човек – слуга на ада
и смъртоносен вирус в този век.

Безскрупулен, брутален, лицемерен,
от неговите пристъпи на вожд
денят ми стана тягостен и черен
и дълга, и безсънна мойта нощ.

Но даже и след пирова победа
открих че в него всичко е лъжа,
и сам се питам с болка сърцееда
как подлия му план ще издържа.

О, трябва като паяк да го смажа
и светъл ден над мен да зазори
и вместо „Сбогом!“ ясно да му кажа:
Бъди проклет и в гроба си дори!

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове:

ISSN 2738-7798

Искри в Искрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година III, брой 37, април , 2022 г.

Постът е любов и грижа за ближния

„Възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум... и ближния си като себе си"

Към средата на Великия пост, когато трябва „да издигнем сърцата си към Бога“, ние се озовахме всред множество трудности и изпитания. Да. Има ги винаги. Около нас или вътре в нас – те са неотменни наши спътници, защото животът на земята е такъв. Властва нашата свободна воля, господстват желанията, чувствата и емоциите, а също и страховете ни. Отколе ние живеем в свят размирен и агресивен, между горделиви и егоистични хора. Отколе атеизмът, рационализмът и хедонизмът взимат превес над добротата, смирението и вярата в Бога. Ние, православните християни, повече от всички осъзнаваме, че живеем в „долината на плача“, а мъките и страданията в нашия болен свят, пълен със загуби и трагизъм, са най-истинското му лице. Но това са нашите „постижения“! Ние обезценихме живота, харчейки милиарди за въоръжаване, похабявайки ресурсите си за усъвършенстване на холивудските и други кино продукции, с които години наред се забавлявахме, гледайки как за миг умират десетки и стотици хора… Допускайки огромна част от ефирното време да бъде заето от шоу-програми с низко съдържание и подигравки с всичко важно и свято. Превръщайки културата и изкуството в панаир на суетата с нецензурно и пошло съдържание… Мълчейки по всички важни и определящи въпроси, като абортите, евтаназията, липсата на домове за децата с увреждания, масовото обедняване на обществото, липсата на адекватна ***Продължава на стр. 2***

социална система, демографския проблем и т.н., и т.н…

От години нашите интелектуалци са далече от духа на обществото. Те се занимават с „икономически, социални, политически, духовни, национални и винаги протести (каквото и да значи това), митинги, демонстрации, с мисъл за децата, писането, романите, пиесите, книгите, културата“… Цитираната проблематика според културните ни дейци е от първостепенно значение и винаги поставяна на преден план. Но виж, проблеми като липсата на вероучение, атеистичното образование, отсъствието дори и на такова, липсата на истинска духовност, ниското качеството на съвременната литература, угодническата критика, омразната и цинична реч в художественото слово, деградацията на изкуството – като цяло и псевдоинтелигенцията, сякаш остават незабелязани в културните среди! Да не би пък случайно, именно заради това, тези високоинтелектуални среди да намират цитираните по-горе теми като „по-актуални“ от липсата на мир и свобода. Бих добавил, че в нашата държава и в обществото ни мирът между хората и свободата на словото отдавна не съществуват, но отказът от страна на културните дейци да осветлят тези проблеми и да ги разнищят до край не е случаен. Той е поради постоянната и устойчива угодническа, но пък зàветна и тиха позиция на същата тази интелигенция. Затова те предпочитат да разработват митингите, демонстрациите, мисълта за децата, писането, романите, пиесите, книгите и това, което наричат култура. Същите тези интелектуалци, дори и т.нар. учени, отдавна абдикирали от истинските проблеми на обществото, с нетърпение чакат всеки световен конфликт, за да разгърнат палметно и на воля емоционалната си душевност и грандиозните си познания, споделяйки изумлението си от действителността. А това е нашата естествена среда, която създавахме в продължение на няколко десетки години.

Художник: Велислава Иванова

Някъде към средата на поста отново и отново се питам, можем ли наистина и истински да постим в деня, в който живеем? Заобиколени сме от пошлост, „конско цвилене“, „рокгрохот“ и войни. Войни реални, войни словесни, войни мисловни, политически… и всякакви. Това е светът, който създадохме ние. Но в крайна сметка кои сме ние, какви сме ние, и защо го направихме?!

Умът да бъде в сърцето ни, в онова духовно сърце, където обитава божественият ни образ! Така съветват подвижниците. Всичко да правим, все едно сме пред Бога! Как да постигнем това, къде са живите примери? Няма ги. Ако гледаме и търсим в света, задължително ще се заблудим, ще изпаднем в прелест и заслепени ще крачим бързо и уверено към смъртта си, защото светът „не може да ни даде нищо“. Там няма да открием нито верния път, нито истината.

Макар и част от света, ние често забравяме, че Христовото царство „не е от този свят“, че ние сме Божии „приятели“, че тук нямаме нито „дом“, нито „град“, но „бъдещия търсим“. Че животът ни е даден, за да го прекараме в „мир и покаяние“: мир с ближните си и покаяние пред Бога.

Ние загубихме представа за истинския живот, и затова забравихме главната му цел! А тя е единствено и само „добър отговор на страшния Христов съд“! И нищо друго.

Някъде към средата на поста такива мисли витаят в разума ми. Но част от разсъдъка ни (мозъчната кора) спи, когато пред очите ни има монитор и когато сме хиперактивни. Във всеки атом празното пространство е 99.9 процента. И животът ни е такъв – иска мир, иска спокойствие, иска време, за да обикнем всички… За да обикнем и Бога. †

Валентина ***ПАНОВА***

ПОКАЖЕТЕ МИ ЕДИН ЛЕВ

Докато чакаха да отворят портала при разкопките на Никополис ад Иструм групата екскурзианти решиха да поседнат до течащата изворна вода. Извадиха от чантите си храна, кой каквато носеше да се подкрепят. Започвайки да коментират впечатленията си от видяното до тук.

Наблизо се чу звън на хлопатар. Едно куче, като че искаше да догони звъна и за минутка се намери пред неочакваните гости. Клекна на задните си лапи и следваше всяко движение на дамите и господата. По него се зададе и стадото предвождано от „главатаря си“. Накрая се появи и овчарчето. Видимо беше около шестнадесет годишно. Средно на ръст, слабичко със сини очи и сини летни дрехи, пораздърпани и поизцапани от допира му с овцете. Покрай каскета издайнически се показваха кестеняви къдрици, които допринасяха за чаровността му.

Стадото послушно застана зад водача си и започна да хрупа сочната трева. Като през всичкото време звънът не преставаше да напомня, че това е негова територия. От време на време някоя овца проблейваше поглеждайки гостите, сякаш ги поздравяваше и разговаряше с тях. Момчето се приближи плахо към непознатите, поогледа ги и инстинктивно запреглъща. Това не остана незабелязано от хранещите се.

– Хей младеж, я ела да те почерпим! – и Явора му подаде филийка хляб с току-що обелено яйце.

– А, не искам лельо! – каза то, продължавайки да гледа всички в устата и да прегълта.

– Я, по-добре чичовото първо си глътни от нашата каманярка, та да ти се отвори апетита! – като подаде шишето на младежа продума Цветан.

– Срамува се момчето, не виждате ли? – и Ани стана да му даде от рулото с кайма.

Младежът го взе и захапа лакомо, като че до сега не беше ял.

– Твой ли са тези овце момче? – полюбопитства Огнян.

– А, не са мой! На чорбаджията са!

– Е, значи си на заплата? Колко ти плаща, твоя шеф?

– Храни ме и ме облича.

– Аз те питам за парите? Колко пари ти дава?

– Ами нали ме храни и облича, това е позволено на такива като мене.

– Що, ти какъв си!

– Ами овчар!

– Стига сте разпитвали момчето! Не виждате ли, че се притеснява! – направи забележка Надето. По добре да ни каже ако знае по колко са билетите за разглеждане на археологичните разкопки? Може и да ни разкаже нещо за тях.

– Преди да оградят каманяците имаше и там трева. Пасях си и там. Даже когато учените дойдоха да копаят в един ров падна една овца. Крак си счупи. Тогава чорбаджията ме наказа и не ми даваше ядене една седмица.

– Е що! – кипна Христо.

– Заради овцата!

– Та ти какво си виновен!

– Ами заради крака ѝ, той трябваше да я заколи.

– Е, сега щом са заградили, за теб е по-добре! Не се ядосвай тогава! окуражи го Огнян.

– А чакайте де! Питах момчето по колко са билетите?

– Чувам, че са по лев! А вие може ли да ми покажете един лев? – се отрони от устата на стеснителния младеж.

Жените и мъжете се засуетиха, без да могат да продумат.

– Един лев ли ти трябва, бе младеж? – попита Огнян.

– Не, на мен не ми трябват пари!

– Но, нали току що каза, че искаш един лев.

– Не искам ги за мен! Само да ги видя!

– Да не си магьосник? – намеси се Цветан. Та от един лев да направиш сто?

Момчето зарови с тоягата по тревата и направи кръгче.

– Не ме разбрахте! Аз никога не съм виждал лев! А вие понеже ме попитахте с колко пари пускат да се разглеждат камъните… та, за това ви помолих да ми покажете тези пари.

– Господи! - прекръсти се Ани. – Наистина чорбаджията не му плаща на това дете.

– Ами до вчера е пасяло детето тук стадото… трагедия! – обади се Христо! – А сега любопитен ли си да видиш какво са открили учените дето ги каза?

– И още как! От селото вземаха хора да помагат при тези разкопки.

– А ти искаше ли?

– Много се молих на чорбаджията да ме пусне, но той каза, че такива като мен прости не взимат. За това от любопитство докарвам овцете всеки ден тук дано да видя нещо!

– А искаш ли сега с нас да влезеш? – зададе му въпрос Цветан.

– Е, то това не е за мен! Кой ще му пусне!

– Как кой? Ами ние! – отсече Огнян.

– А тях… - погледна момчето към стадото.

– Аз ще го гледам! После ще вляза! – каза Христо и взе тоягата от ръцете на младежа.

– От утре вече няма да си овчар! – потупа го по рамото Цветан.

– Чорбаджията ли дойде да ми се кара? – стреснато го погледна къдрокосо, като се заоглежда плахо.

– От утре ще посрещаш гостите и ще им разказваш, как си тичал преди години тук, как овцата си е счупила крак и сега как се възхищаваш на тези чудни открития. Ще се грижиш за поддържането на този обект. Ще наблюдаваш гостите да не хвърлят боклук!

– А чорбаджията ми? А стадото? В този миг пред портала спря кола, шофирана от главния археолог. От там слезе собственикът на овцете, за да си ги прибере. †

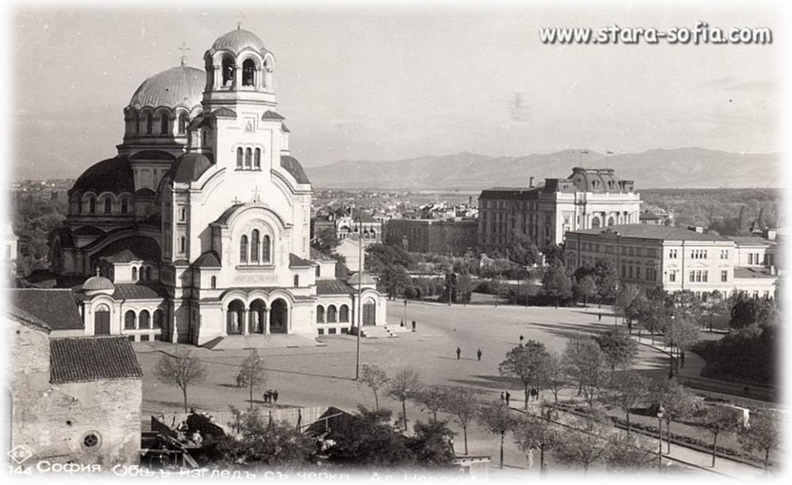
Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

РАЗХОДКА В СОФИЯ

Разказ по действителен случай

Някъде към края на деветдесетте години на миналия век, в центъра на столицата вървеше група ученици от малките класове, които, с широко-отворени очи и по детски учудени физиономии, разглеждаха всичко наоколо. Водеха ги кокетни млади учителки, извънредно издокарани, заради екскурзията в София. С високите си токчета те трудно пресичаха жълтите павета, но какво да се прави!? В онези години официалните тоалети все още бяха на мода. Накрая вървяха най-непослушните момчета под зорките погледи на някои родители.

На път за националната библиотека „Свв. Кирил и Методий“, погледите на децата бяха привлечени от Храм-паметника „Св. Александър Невски“. Никога не виждали подобна величествена постройка, всички в един глас питаха: „ А това какво е, а това какво е?...“ Учителките набързо им отговориха, че това е църква и ще я посетят следващия път, тъй като сега няма да им остане време. Отговорът видимо не удовлетвори децата и, за кратко, в групата настана смут, защото всички искаха да влязат в храма. Съвсем неочаквано едно момиченце издигна глас и твърде настоятелно предложи: „Да гласуваме!“ Докато младите учителки се смееха на думите ѝ, всички, дори и непослушните момчета, гласуваха „за“ – с пълно мнозинство! Нямаше как. Цялата група се отклони от начертания маршрут и влезе в храма.

Още в притвора децата бяха изумени от гледката, която се разкриваше пред очите им. Величието на храма ги впечатли. Те се ококориха още повече, а появата им предизвика умиление у богомолците и за миг се създаде затрогваща картина. В нея не се вписваха само учителките, балансиращи с огромни усилия върху високите си токчета… Гранитният под на храма беше толкова гладък! Някой от родителите бе купил свещи. Децата запалиха по свещичка и пламъчетата грейнаха в чистите им очи. Постояха така, а някои плахо поседнаха на близките катизми. На излизане малките ученици забелязаха цветните пана с икони от деветнайсети век. В криптата на храма имаше изложба. Групата поиска да отиде и там. Учителките се противопоставиха, но въпросът незабавно бе подложен на гласуване и отново всички гласуваха „за“. Преди да напуснат притвора, децата си купиха иконки, кръстчета и други сувенири, а възрастните платиха вход за изложбата и така групата се прости с почти всичките си средства.

Разглеждайки красивите старинни икони, учителките с гордост се разминаваха с другите посетители на изложбата и учтиво ги поздравяваха. Интелигентните поощрителни погледи ги ласкаеха, сякаш заслугата за посещението беше тяхна…

Някъде в края на деветдесетте години на миналия век, през центъра на София се движеше малка група ученици със своите учителки и някои родители. Те бързаха да се качат на автобуса, който щеше да ги закара на Централна Гара, за да се приберат у дома, истински удовлетворени от екскурзията си в София – града на Божията Премъдрост – Самия Иисус Христос, който някога кротко призоваваше: „Оставете децата да идват при Мене и не им пречете“. †

Вероника ***ИВАНОВА***

Кажи ми какво четеш, за да ти кажа кой си!
Д-р Вероника Иванова..., простете! Поетесата Вероника Иванова казва, че за нея „творчеството е онова съкровено пространство, онази тайна градина, в която думите са лечителни“. Поезията е част от живота ѝ; като дишането. Станка Пенчева, Блага Димитрова, Надя Кехлибарова, Багряна, са любимите ѝ автори, но с удоволствие чете и Владимир Башев, Савко Савов, Георги Константинов... Харесва руските класици Достоевкски, Гогол, Толстой, но и Любен Десев и Яна Язова. Има издадена монография „Семейните отношения и юношите. В опит за разбиране на тинейджъра” и множество публикации – предимно в научни издания. Публикува в Алманасите на издателство „Буквите“, „Проза 2020“ и „Романтика“ 2022. Нейни разкази и стихове можете да прочетете и на сайта на литературно списание „Лит дизайн“, в сборниците „ Любов и вино“, „Благодаря ти мамо“, в списанието „Картини с думи и багри“, вестник „ Стършел“ и, разбира се – във в. „ИСКРИ“.

ВЯРА

Как се пише за вярата, без да звучи нравоучително? Не зная.

Вярата е обратното на знанието, тя е във висша степен доверие в силата на незнанието, в отказа да разбереш, да притежаваш някакво тайно знание. Невъзможна за разума – вярата е цвете, което расте в почвата на душевната нищета. Всеобхватна и изискваща всеотдайност, тя се нуждае първо от липсата, от загубата, от тъгата. Само в такива минути пропукваме черупката на самолюбието си. В доволството си нямаме нужда от вяра, тогава човекът е сляп и безразличен. Вярата често израства в греха. В греха човекът губи глупашката си самоувереност, надменност, комфорта на безразличното си и удобно съществуване, удоволствието от мекото кресло, красиво светещото кандило и пълната, с книги за вярата, библиотека… Вярата стига много трудно до човека, който никога не е пропадал в бездната на големия грях, не се е изцапал, унижил и потънал в собствените си страсти, грехове, човешка злоба и суета; не е бил изкушаван. На такъв праведник вярата му е нужна като ритуал, като естетическо преживяване, като премерен и разумен опит за любов. Вярата се ражда в безумието на болката от собственото падение. Тогава вярата идва като единствена утеха в неравната борба със себе си. „Ако имате вяра колкото синапено зърно…“ – нямаме! Нямаме, и планините си стоят между нас, и ние правим окопи, вместо мостове – един към друг. Вярата е скок в тъмното, без предпазни колани, в пропастта, от чието дъно, най-после можеш да видиш как ярко светят звездите. Вярващият е най-неуверения в себе си човек, най-несигурният. Той не допуска, че е вярващ, иначе не може да продължи с търсенето и викането към Бога. Той минава по ръба на пропастта, като дете, което не се страхува от света, защото е било обичано и закриляно, което ще ви прегърне, когато го ударите.

Невъзможно е вярата да бъде постигана по пътя на волята. Безумни, и дори опасни, са съвременните призиви за „духовно самоусъвършенстване и израстване“, защото колкото повече вярваш, толкова повече виждаш собствената си немощ и несъвършенство, т.е. вярата не те прави по-силен, напротив – обезсилва те! Премахва всички илюзии и ти показва в огледалото онова, което не искаш да виждаш и няма да харесаш. Какво безумие на популярната психология е призива да харесваш себе си!? Това може да направи само гордият, сляп за себе си и устремен към просперитет, човек. Тук вярата е заменена със самолюбие и яростна амбиция, отказ от промяна. Вярата винаги те принизява, тя те „унищожава“, за да те спаси, затова са опасни тези „изкачвания“ по високите етажи на егоцентричната псевдодуховност, концентрирана около Аза и Себеидола. Там просто няма нищо, само разреден въздух и самотна извисеност, надменност – ненужна и безполезна.

Вярата е преди всичко в устрема да признаеш, че не ти стигат силите, за да вярваш истински, между самозаблудите за самоизвисяване и постигане на съвършенство. Вярата не може да съществува в съвършенството. Тя е жива, а с това – и променяща ни, но само през самоотричането.

Парадоксално е, но тя може да бъде вяра, само през смирения отказ от постигането ѝ. И тогава, в един миг – в молитвата – някой докосва душата ти. Един светъл лъч, почти като насън, като капка в зажадняла земя… И изчезва… Един лъч, огрял през прозореца на храма, полъх на тих вятър, който носи Духът на вечността, един миг – а целият ти живот! †

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

ИМА И ТАКИВА ХОРА

Гледам малкото екранче на телефона си . Гледам и се чудя. Кой може да ме е търсил?! Изписаният номер ми е непознат. Не съм чула позвъняването му, защото в болничната обстановка, в която се намирам има различни причини за това. Трябва да проверя. Не искам да притеснявам останалите болни и затова излизам в коридора.

На позвъняването ми се отзовава приятен женски глас:

– Кажете, моля!

– Търсили сте ме! – отговарям

– Извинете, но явно има някаква грешка! – много тихо и спокойно ме опонира жената. – Не Ви познавам, за да набера Вашия номер .

– Вероятно е така. И все пак как се е озовал в моя телефон?

– Не зная. Не мога да си го обясня.

– В кой град сте в момента? – не млъквам аз.

– В София, госпожо! – учтиво отговаря дамата, макар че спокойно може да натисне червеното копче на телефона си. Толкова добронамереност към непознат, пък и нахален при това, не съм срещала отдавна. Излъгах. Точно в болницата попаднах на такова изключение. Ваня, учителка по френски език в столично училище. Дори при прекалените капризи на една от болните, тя ѝ говори мило с нежния си глас :

– Спокойно мадам! Мислете позитивно! Всичко ще се оправи!

Нещо ме провокира да задам следващия въпрос :

– Извинете, бихте ли ми казала, къде се намирате в момента?

– Вътрешно отделение, четвърти етаж. Името на болницата и номера на стаята няма да Ви кажа. Освен, ако не се каните да ми дойдете на свиждане. Смятам че информацията е достатъчна и любопитството Ви е задоволено, мадам!

И затвори. Нещо просветна в изтормозената ми от притеснение глава. Мадам! Господи, как забравих! Това е Ваня . Учителката по френски. Преди няколко часа я помолих да се обади на моя номер, за да открия телефона си. Търсих го къде ли не, а той, подлецът, ме е наблюдавал от шкафчето до леглото ми. Чудел се е на моята избирателност да го търся там, където не е.

А в болничната стая цари мажорно настроение. Вера , която винаги е позитивна и умее да ни разсмива, ме посреща с думите:

– Къде ходиш? Изпусна! Някаква непозната се обади на Ваня.

– Онази разпитва, а нашата отговаря ли, отговаря. Спри ѝ казвам, не си ли чула за телефонни измамници ? А тя – не ! Жената имала нужда да си поговори с някого. Явно е някаква луда !

А лудата? Стои пред тях и никой в болничната стая не подозира този факт. †

БЪДЕТЕ БЛАГОСЛОВЕНА

Спомен за едно мило събитие от недалечната 2004 г.

При тази първа визита в родината си през 1990 г., Силви Вартан разтърси емоционално много хора и направи популярна една стара българска песен „Я кажи ми, облаче ле бяло”. На единствения, но грандиозен концерт в Националния дворец на културата я изпя без оркестър, само с акомпанимент на акордеон. Гледах директното му излъчване на малкия екран. Спомням си как тя пееше и плачеше заедно с четирихилядната публика в залата, станала на крака. „В този момент разбрах, че нито годините, нито разстоянието са прекъснали общите ни корени.” – пише Силви в предговора на нейната автобиографична книга „*Между сянката и светлината*”. А само четвъртинка от потеклото ѝ е българско. Баба ѝ Слава, майката на баща ѝ, е българка, съпругът ѝ Роберт Вартан, любимият дядо е арменец, а нейната майка, Илона Майер, е стопроцентова унгарка, но сърцето на Силви Вартан ни говори: „…пея за народа, когото обичам, народа на моя баща, народа, от който произлизам”, народа на България.

Зная, че новородените нямат памет, но въпреки това се надявах певицата да надзърне и в Искрец, поне от любопитство, но това не стана. Бях убедена, че майка ѝ е разказвала на своята дъщеричка за красивата природа на това „недокоснато от войната кътче”, където е „отишла много по-рано” от термина ѝ за раждане. Тя „се притеснявала да не закъснее” фатално, заради несигурния транспорт между Лакатник и Искрец, където сред боровите гори на Балкана, в една от сградите на Санаториума за белодробни заболявания бил евакуиран софийският „Майчин дом”. Там, на 15 август 1944 година, денят на Света Богородица, „когато цяла Европа, от Ламаша до Черно море, тъне в кръв и огън” се ражда Силви Вартан. След шестдесет години тя ще каже развълнувано на искречани: „Животът ти започва, където си роден!”

Един горещ летен ден на 2004 г. ме потърси Костадинка Теофилова, родена по същото време в Санаториума със Силви, щяла да уреди подробностите. И приветствието отлетя към световната певица и актриса, носейки ѝ нашите пожелания. Бяхме ѝ дали знак, че я обичаме и се гордеем с нея. Нещо, което през 1990 г. не бяхме направили.

На 28 септември 2004 г. на стр.6 в рубриката „Така живеем” на в. „Труд” се появи снимка на Силви Вартан и заглавие: „Съселяни горди със Силви Вартан”. Цитирам началото: „Жители на с.Искрец поздравили френската актриса Силви Вартан за нейния шейсети рожден ден”.

Мацева с необичайна молба, която ме изненада и дори смути. Искаше да напиша поздравление до звездата по случай шестдесетия ѝ рожден ден. Гледайки въодушевеното лице на учителката по математика, която я интересуваха най-много различните начини за решаване на задачи, си помислих: ”Господи, какво самочувствие!” „От твое име ли?”– попитах. „Не, от всички искречани.”– сериозно ми отговори тя. „Ами адрес или имейл?” Нейната племенница Роза Нататък информацията беше невярна.

В края на същата година президентът Георги Първанов награди юбилярката с орден „Стара планина” – II степен за благотворителната дейност на създадената от нея и брат ѝ Еди към БЧК асоциация за деца и възрастни в неравностойно положение „Силви Вартан за България”. На другия ден, 16 декември 2004 г., тя посети Искрец. Денят беше изключително студен. Хапещият вятър беше зачервил бузите на посрещачите. „Студено ли ви е?” питаше по майчински загрижена Силви Вартан нашите по-малки ученици. „Не!”– беше категоричният отговор. Само, ако знаеше, че някои от по-големите се инатяха да ѝ пеят и рецитират по бели блузки, въпреки и напук на студа и „неразбиращите” ги учители. Посинели, но красиви пред Силви Вартан. Бях чела за безпределната любов на певицата към децата, но че тя толкова естествено и простичко ще контактува с тях, ще се вглежда деликатно в очите на разговарящите с нея, ме порази. Колко са я радвали цветята и подаръците не зная, но съм сигурна, че толкова сълзи от щастие, искрено възхищение и почит, едва ли е получавала от съвсем непознати хора, чиито живот е отдалечен на светлинни години от нейния. Стоях встрани от еуфорията и само я гледах. Крехката руса жена, облечена в бяло, излъчваше толкова сила и нежност, привличане и дистанция, че ми се искаше да я прегърна. Не посмях. Беше ми достатъчно, че я бях докоснала с думи изпратени по Интернет до далечния Лос Анжелис, където живееше:

Госпожо Вартан,

Едно облаче бяло лети от слънчева България, от величествения Балкан, където се намира родното Ви село Искрец, за да Ви каже: БЪДЕТЕ БЛАГОСЛОВЕНА!

Цитатите са от книгата
на Силви Вартан
„Между сянката и светлината”